HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

8 decembrie 2016*

„Trimitere preliminară — Directiva 2008/48/CE — Protecția consumatorilor — Credit pentru consumatori — Articolul 2 alineatul (2) litera (j) — Acorduri de reeșalonare — Amânarea cu titlu gratuit a plății — Articolul 3 litera (f) — Intermediari de credit — Societăți de recuperare a creanțelor care acționează în numele creditorilor”

În cauza C-127/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă, Austria), prin decizia din 17 februarie 2015, primită de Curte la 12 martie 2015, în procedura

Verein für Konsumenteninformation

împotriva

INKO, Inkasso GmbH,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul L. Bay Larsen, președinte de cameră, și domnii M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (raportor) și D. Šváby, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 25 februarie 2016,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Verein für Konsumenteninformation, de S. Langer, Rechtsanwalt;

— pentru INKO, Inkasso GmbH, de C. Rabl, Rechtsanwalt;

— pentru guvernul german, de T. Henze, de M. Hellmann, de J. Kemper și de D. Kuon, în calitate de agenți;

— pentru guvernul francez, de D. Colas și de S. Ghiandoni, în calitate de agenți;

— pentru guvernul lituanian, de K. Dieninis, de D. Kriaučiūnas și de J. Nasutavičienė, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: germana.

— pentru Comisia Europeană, de S. Grünheid și de G. Goddin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 21 iulie 2016,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 2 litera (j) și a articolului 3 litera (f) din Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (JO 2008, L 133, p. 66, rectificări în JO 2009, L 207, p. 14, în JO 2010, L 199, p. 40, și în JO 2011, L 234, p. 46).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Verein für Konsumenteninformation (Asociația pentru Informarea Consumatorilor, denumită în continuare „asociația”), pe de o parte, și INKO, Inkasso GmbH (denumită în continuare „Inko”), pe de altă parte, în legătură cu o practică a acesteia din urmă care constă în încheierea cu consumatorii a unor acorduri de reeșalonare a datoriilor privind acordarea de amânări la plată, fără să le fi comunicat informații precontractuale.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentul (24) al Directivei 2008/48 are următorul cuprins:

„Este necesară informarea pe larg a consumatorului înainte de încheierea contractului de credit, indiferent dacă un intermediar de credit este sau nu implicat în promovarea și comercializarea creditului. Prin urmare, cerințele precontractuale de informare ar trebui să se aplice, în general, și intermediarilor de credit. Cu toate acestea, în cazul în care furnizorii de bunuri și servicii acționează cu titlu auxiliar în calitate de intermediari de credit, nu este recomandabil să li se impună acestora obligația juridică a furnizării de informații precontractuale în conformitate cu prezenta directivă. Se consideră, de exemplu, că fu rnizorii de bunuri și servicii acționează cu titlu auxiliar în calitate de intermediari de credit în cazul în care activitatea lor în această calitate nu reprezintă scopul principal al activității lor comerciale sau profesionale. În aceste cazuri, un nivel suficient de protecție a consumatorilor este totuși asigurat, deoarece creditorul poartă responsabilitatea de a se asigura că au fost primite de către consumator informații precontractuale complete, fie de la intermediar, în cazul în care creditorul și intermediarul convin în acest mod, fie în altă manieră corespunzătoare.”

4 Potrivit articolului 2 din această directivă, intitulat „Domeniul de aplicare”:

„(1) Prezenta directivă se aplică contractelor de credit.

(2) Prezenta directivă nu se aplică următoarelor contracte:

[…]

(f) contractele de credit în baza cărora creditul este acordat fără dobândă și fără alte costuri, precum și contractele de credit cu termen de rambursare de trei luni și pentru care sunt de plătit numai costuri nesemnificative;

[…]

(j) contracte de credit referitoare la amânarea, cu titlu gratuit, a plății unei datorii existente;

[…]

(6) Statele membre pot să decidă că se aplică numai articolele 1-4, 6, 7, 9, articolul 10 alineatul (1), articolul 10 alineatul (2) literele (a)-(i), (l) și (r), articolul 10 alineatul (4), articolele 11, 13, 16 și articolele 18-32 în cazul contractelor de credit care prevăd punerea de acord a creditorului cu consumatorul asupra unor formalități cu privire la amânarea la plată sau la metodele de rambursare, în cazul în care consumatorul și-a încălcat deja obligațiile cuprinse în contractul de credit inițial și dacă:

(a) astfel de formalități ar fi susceptibile de a elimina posibilitatea unor acțiuni în instanță în legătură cu respectiva încălcare și

(b) consumatorul nu ar fi, prin aceasta, obligat să respecte clauze contractuale mai puțin favorabile decât cele din contractul de credit inițial.

[…]”

5 Articolul 3 din directiva menționată, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

[…]

(b) «creditor» înseamnă o persoană fizică sau juridică care acordă sau promite să acorde credite în exercițiul activității sale comerciale sau profesionale;

(c) «contract de credit» înseamnă un contract prin care un creditor acordă sau promite să acorde unui consumator un credit sub formă de amânare la plată, împrumut sau alte facilități financiare similare, cu excepția contractelor pentru prestarea de servicii în mod continuu sau pentru furnizarea de bunuri de același fel, atunci când consumatorul plătește pentru acestea în rate, pe durata furnizării lor;

[…]

(f) «intermediar de credit» înseamnă o persoană fizică sau juridică care nu acționează în calitate de creditor și care, în cursul exercitării activității sale comerciale sau profesionale, în schimbul unui onorariu, ce poate lua formă pecuniară sau orice altă formă de plată convenită:
(i) prezintă sau oferă consumatorilor contracte de credit;
(ii) oferă asistență consumatorilor prin organizarea de activități pregătitoare privind contractele de credit, altele decât cele de la punctul (i), sau
(iii) încheie contracte de credit cu consumatorii în numele creditorului;

(g) «costul total al creditului pentru consumatori» înseamnă toate costurile, inclusiv dobânda, comisioanele, taxele și orice alt tip de costuri pe care trebuie să le suporte consumatorul în legătură cu contractul de credit și care sunt cunoscute de către creditor, cu excepția taxelor notariale; costurile pentru serviciile accesorii aferente contractului de credit, în special primele de asigurare, sunt incluse, de asemenea, în cazul în care obținerea creditului sau obținerea acestuia potrivit clauzelor și condițiilor prezentate este condiționată de încheierea unui contract de servicii;

(h) «valoarea totală plătibilă de către consumator» înseamnă suma dintre valoarea totală a creditului și costul total al creditului pentru consumator;

(i) «dobânda anuală efectivă» înseamnă costul total al creditului pentru consumator exprimat ca procent anual din valoarea totală a creditului, inclusiv costurile menționate la articolul 19 alineatul (2), dacă este cazul;

[…]”

6 Articolul 5 din Directiva 2008/48, intitulat „Informații precontractuale”, prevede la alineatul (1):

„Cu o perioadă rezonabilă de timp înainte ca un consumator să încheie un contract de credit sau să accepte o ofertă, creditorul și, unde este cazul, intermediarul de credit furnizează consumatorului, pe baza termenilor și a condițiilor de creditare oferite de către creditor, precum și, dacă este cazul, a preferințelor exprimate și a informațiilor furnizate de către consumator, informațiile necesare care să îi permită consumatorului să compare mai multe oferte pentru a putea lua o decizie informată cu privire la eventuala încheiere a unui contract de credit. […]”

7 Articolul 6 din această directivă, intitulat „Cerințe precontractuale de informare pentru anumite contracte de credit sub forma facilității de tip «descoperit de cont» și pentru anumite contracte specifice de credit”, prevede la alineatul (1):

„Cu o perioadă rezonabilă de timp înainte ca un consumator să încheie un contract de credit sau să accepte o ofertă referitoare la un contract de credit în înțelesul articolului 2 alineatele (3), (5) sau (6), creditorul și, după caz, intermediarul de credit furnizează consumatorului, pe baza clauzelor și a condițiilor de creditare oferite de către creditor, precum și, dacă este cazul, a preferințelor exprimate și a informațiilor furnizate de către consumator, informațiile necesare care să îi permită consumatorului să compare mai multe oferte pentru a putea lua o decizie informată cu privire la eventuala încheiere a unui contract de credit.

[…]”

8 Potrivit articolului 7 din directiva menționată, intitulat „Excepții de la obligația de informare precontractuală”:

„Articolele 5 și 6 nu se aplică furnizorilor de bunuri sau servicii care acționează cu titlu auxiliar în calitate de intermediari de credit. Această excepție nu aduce atingere obligației creditorului de a se asigura că informațiile precontractuale menționate în articolele respective au fost primite de consumator.”

9 Potrivit articolului 21 din aceeași directivă, intitulat „Anumite obligații ale intermediarilor de credit față de consumatori”:

„Statele membre se asigură că:

(a) un intermediar de credit indică în materialele publicitare și în documentația destinată consumatorilor sfera atribuțiilor deținute, în special dacă lucrează exclusiv cu unul sau mai mulți creditori sau ca broker independent;

(b) dacă este cazul, onorariul datorat de consumator intermediarului de credit pentru serviciile sale se comunică consumatorului și este convenit între consumator și intermediarul de credit pe hârtie sau pe alt suport durabil înainte de încheierea contractului de credit;

(c) dacă este cazul, onorariul datorat de consumator intermediarului de credit pentru serviciile sale se comunică creditorului de către intermediarul de credit în vederea calculării dobânzii anuale efective.”

Dreptul austriac

10 Articolul 6 din Verbraucherkreditgesetz (Legea privind creditele de consum) din 20 mai 2010 (BGBl. I, 28/2010, denumită în continuare „VKrG”) are următorul cuprins:

„(1) Cu o perioadă rezonabilă înainte ca un consumator să încheie un contract de credit sau să accepte o ofertă de credit, creditorul trebuie să furnizeze consumatorului, pe baza termenilor și a condițiilor de creditare oferite de către creditor, precum și, dacă este cazul, a preferințelor exprimate și a informațiilor furnizate de către consumator, informațiile necesare care să îi permită consumatorului să compare mai multe oferte pentru a putea lua o decizie informată cu privire la încheierea unui contract de credit. Aceste informații trebuie furnizate pe hârtie sau pe alt suport durabil și trebuie să cuprindă în special următoarele mențiuni:

1. tipul de credit;

[…]

3. valoarea totală a creditului și condițiile care guvernează tragerea;

4. durata contractului de credit;

[…]

7. dobânda anuală efectivă și valoarea totală plătibilă de către consumator, ilustrate prin intermediul unui exemplu reprezentativ care menționează toate ipotezele folosite pentru calculul ratei respective conform articolului 27;

[…]

(8) Cerințele de informare prevăzute la alineatele 1-7 se aplică și intermediarilor de credit, în măsura în care nu este vorba despre furnizori de bunuri sau servicii care acționează cu titlu auxiliar în calitate de intermediari de credit.”

11 Articolul 25 din VKrG prevede:

„(1) Prevederile secțiunii a 2-a […] se aplică contractelor prin care un profesionist acordă unui consumator, în schimbul unei remunerații, o amânare la plată sau alte facilități financiare similare.

[…]

(2) […] Prețul în numerar, precum și bunul sau serviciul trebuie de asemenea menționate în cuprinsul informațiilor precontractuale [articolul 6 alineatul (1)] […]”

12 Potrivit articolului 1000 alineatul 1 din Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (Codul civil):

„Dacă legea nu prevede altfel, se aplică o rată de 4 % pe an dobânzilor stipulate fără indicarea cuantumului sau dobânzilor legale.”

13 Articolul 1333 din acest cod prevede:

„(1) Pentru repararea prejudiciului suferit de creditorul unei sume de bani din cauza întârzierii plății, asupra sumei datorate se aplică dobânda legală [articolul 1000 alineatul 1].

(2) Pe lângă dobânzile legale, creditorul poate solicita repararea oricăror prejudicii suferite din culpa debitorului, în special cheltuielile necesare efectuate cu luarea măsurilor extrajudiciare de recuperare și de încasare a creanței, în măsura în care sunt proporționale cu creanța.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

14 Asociația este abilitată, în temeiul legislației austriece, să inițieze acțiuni colective în încetare în scopul protejării intereselor consumatorilor.

15 Inko exploatează o agenție de recuperare a creanțelor. În cadrul activității sale, aceasta trimite debitorilor, în numele creditorilor, scrisori de punere în întârziere în care menționează cuantumul creanței neachitate, inclusiv dobânzile scadente, și propriile sale costuri de recuperare. Inko invită debitorii fie să își plătească datoria într-un termen de trei zile, fie să completeze un formular redactat în prealabil de acceptare a unui plan de reeșalonare a datoriei lor și să i-l returneze. Prin formalizarea acordului lor, debitorii recunosc existența creanței, „inclusiv dobânzile și costurile de dosar care trebuie calculate până la scadență”. Aceștia se angajează să își plătească datoria, în rate lunare într-un cuantum determinat, conform planului menționat, plățile efectuate fiind imputate mai întâi asupra costurilor Inko, apoi asupra capitalului și asupra dobânzilor.

16 Asociația a sesizat Handelsgericht Wien (Tribunalul Comercial din Viena, Austria) cu o cerere având ca obiect să se interzică Inko să încheie cu consumatorii acorduri de rambursare a datoriilor privind acordarea de amânări la plată fără comunicarea prealabilă a informațiilor menționate la articolul 6 din VKrG.

17 Prin decizia din 14 noiembrie 2013, această instanță a admis cererea asociației.

18 Sesizat cu un apel declarat împotriva deciziei menționate, Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena, Austria) a reformat-o în parte prin hotărârea din 30 iulie 2014.

19 Atât asociația, cât și Inko au declarat recurs împotriva respectivei hotărâri la instanța de trimitere.

20 Aceasta din urmă observă că o agenție de recuperare a creanțelor precum Inko acționează cu titlu profesional și obține o remunerație pentru activitatea sa prin facturarea diferitor costuri. Ea propune debitorilor, în numele creditorilor, să încheie acorduri privind amânarea la plată sau reeșalonarea rambursărilor.

21 Din decizia de trimitere reiese că obiectul social al Inko constă, în primul rând, în recuperarea creanțelor. În acest context, instanța de trimitere ridică problema dacă o agenție de recuperare a creanțelor precum Inko, a cărei activitate în calitate de intermediar de credit nu are decât un caracter secundar în raport cu celelalte activități profesionale pe care le exercită cu titlu principal, poate fi considerată ca fiind un „intermediar de credit”, în sensul articolului 3 litera (f) din Directiva 2008/48.

22 În ceea ce privește consecințele financiare, prevăzute de reglementarea austriacă, ale unei întârzieri la plata unei datorii, instanța de trimitere arată că debitorul este obligat nu numai să plătească dobânzile legale cu o rată de 4 %, ci și să repare celelalte prejudicii suferite de creditor, inclusiv cele aferente costurilor de recuperare a creanței, în măsura în care acestea din urmă sunt proporționale.

23 Din decizia de trimitere reiese că asociația nu a stabilit că dobânzile și costurile imputate de Inko împrumutătorilor restanțieri excedează, prin cuantumurile lor, celor datorate creditorilor conform legislației austriece, atunci când aceștia din urmă acordă amânări la plată unor astfel de debitori.

24 În consecință, instanța de trimitere ridică problema dacă acordurile de reeșalonare a datoriilor privind acordarea de amânări la plată, încheiate de Inko cu consumatorii, pot să fie considerate acordate „cu titlu gratuit”, în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (j) din Directiva 2008/48, și, prin urmare, să fie excluse din domeniul de aplicare al acestei directive.

25 În aceste condiții, Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă, Austria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) O agenție de recuperare a creanțelor care, în contextul recuperării profesionale a creanțelor în numele clienților săi, oferă debitorilor posibilitatea încheierii unor acorduri de eșalonare la plată, iar, pentru activitatea pe care o desfășoară, percepe taxe care sunt, în final, suportate de debitori acționează în calitate de «intermediar de credit» în sensul articolului 3 litera (f) din Directiva 2008/48?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

Acordul de eșalonare la plată – care se încheie prin intermediul agenției de recuperare a creanțelor între creditor și debitorul său – reprezintă o «amânare cu titlu gratuit» în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (j) din Directiva 2008/48, în cazul în care, prin acest acord, debitorul se obligă doar la plata creanței exigibile, precum și a dobânzilor și a costurilor pe care, din cauza întârzierii la plată, ar fi trebuit oricum să le plătească în temeiul legii, așadar și în lipsa unui astfel de acord?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la a doua întrebare

26 Prin intermediul celei de a doua întrebări, care trebuie analizată mai întâi, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 2 alineatul (2) litera (j) din Directiva 2008/48 trebuie interpretat în sensul că un acord de reeșalonare a unui credit, care este încheiat, în urma neîndeplinirii obligațiilor de plată de către un consumator, între acesta și creditor prin intermediul unei agenții de recuperare a creanțelor, este încheiat „cu titlu gratuit”, în sensul dispoziției respective, atunci când, prin acordul menționat, consumatorul se angajează să ramburseze cuantumul total al acestui credit și să plătească dobânzile și costurile pe care ar fi fost obligat să le plătească în conformitate cu reglementarea națională în lipsa acordului amintit.

27 Pentru a răspunde la această întrebare, este necesar, cu titlu introductiv, să se arate că Directiva 2008/48 prevede, în materia creditului pentru consumatori, o armonizare completă și imperativă într-un anumit număr de domenii-cheie, care este considerată necesară pentru a se asigura tuturor consumatorilor din Uniunea Europeană un nivel ridicat și echivalent de protecție a intereselor lor și pentru a se facilita apariția unei piețe interne performante a creditului de consum (a se vedea Hotărârea din 18 decembrie 2014, CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, punctul 21).

28 Această directivă se aplică, conform articolului 2 alineatul (1), contractelor de credit, cu excepția printre altele, potrivit alineatului (2) litera (j) al respectivului articol, a contractelor de credit referitoare la amânarea, cu titlu gratuit, a plății unei datorii existente.

29 În ceea ce privește, pe de o parte, noțiunea „contract de credit”, aceasta este definită la articolul 3 litera (c) din directiva menționată ca desemnând un contract prin care un creditor acordă sau promite să acorde unui consumator un credit sub formă de amânare la plată, împrumut sau alte facilități financiare similare, cu excepția contractelor pentru prestarea de servicii în mod continuu sau pentru furnizarea de bunuri de același fel, atunci când consumatorul plătește pentru acestea în rate, pe durata furnizării lor.

30 Trebuie constatat că noțiunea „contract de credit”, definită de dispoziția menționată, este deosebit de largă și acoperă un acord precum cel în discuție în litigiul principal, care prevede reeșalonarea rambursărilor unei datorii existente.

31 În această privință, din articolul 2 alineatul (6) din Directiva 2008/48 reiese în mod expres că aceasta se aplică în principiu contractelor care prevăd punerea de acord a creditorului cu consumatorul asupra unor formalități cu privire la amânarea la plată sau la metodele de rambursare, în cazul în care consumatorul și-a încălcat deja obligațiile cuprinse în contractul de credit inițial.

32 În consecință, un astfel de acord, încheiat cu consumatorul fie direct de către creditor, fie de către un intermediar de credit care acționează în numele respectivului creditor, trebuie să fie considerat ca fiind un „contract de credit”, în sensul articolului 3 litera (c) din directiva menționată, fără a aduce atingere derogărilor prevăzute la articolul (2) alineatul (2) din aceasta.

33 În aceste condiții, trebuie, pe de altă parte, să se aprecieze dacă un astfel de contract este încheiat „cu titlu gratuit”, în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (j) din aceeași directivă, atunci când consumatorul se angajează să ramburseze cuantumul total al creditului, precum și să plătească dobânzile și costurile pe care ar fi trebuit să le plătească în lipsa unui contract, conform reglementării naționale.

34 Deși Directiva 2008/48 nu definește în mod specific noțiunea „costuri”, trebuie să se arate că, potrivit articolului 3 litera (g) din această directivă, costul total al creditului pentru consumatori desemnează toate costurile pe care trebuie să le suporte consumatorul în legătură cu contractul de credit și care sunt cunoscute de către creditor (a se vedea Hotărârea din 21 aprilie 2016, Radlinger și Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, punctul 84).

35 Definiția deosebit de largă a noțiunii „contract de credit”, în sensul articolului 3 litera (c) din Directiva 2008/48, precum și a noțiunii „costul total al creditului pentru consumatori”, în sensul articolului 3 litera (g) din această directivă, corespunde obiectivului urmărit de directiva menționată, amintit la punctul 27 din prezenta hotărâre, prin faptul că permite să se asigure o protecție extinsă a consumatorilor.

36 De aceea, orice limitare a domeniului de aplicare al aceleiași directive, în temeiul articolului 2 alineatul (2) din aceasta, trebuie interpretată în raport cu obiectivul respectiv.

37 În consecință, atunci când, printr-un acord care prevede condiții noi de plată a unei datorii existente, consumatorul se angajează nu numai să ramburseze cuantumul total al creditului, ci și să plătească dobânzi sau costuri care nu au fost prevăzute de contractul inițial în temeiul căruia a fost acordat creditul nerambursat, un astfel de acord nu poate fi considerat ca fiind încheiat „cu titlu gratuit”, în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (j) din Directiva 2008/48.

38 În speță, din decizia de trimitere reiese că acordurile de reeșalonare a creditului propuse de Inko consumatorilor, în urma neîndeplinirii obligațiilor de plată, prevăd că aceștia se angajează să își plătească datoria în rate lunare, plățile efectuate fiind imputate mai întâi asupra costurilor Inko, apoi asupra capitalului restant datorat și asupra dobânzilor.

39 Un astfel de acord, care prevede obligația unui consumator să plătească costurile unei agenții de recuperare a creanțelor, în speță Inko, care nu erau prevăzute de contractul inițial de credit, nu poate fi considerat ca fiind referitor la o amânare „cu titlu gratuit” a plății, în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (j) din Directiva 2008/48.

40 Ținând seama de obiectivul, vizat la punctul 27 din prezenta hotărâre, de a asigura tuturor consumatorilor un nivel ridicat de protecție a intereselor lor, o asemenea constatare nu este susceptibilă să fie repusă în discuție de cuantumurile cumulate ale dobânzilor și ale costurilor

prevăzute de un astfel de acord, chiar dacă aceste cuantumuri nu le depășesc pe cele care ar fi exigibile în lipsa unui acord între părți, în conformitate cu reglementarea națională aplicabilă ca urmare a unei întârzieri la plată.

41 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 2 alineatul (2) litera (j) din Directiva 2008/48 trebuie interpretat în sensul că un acord de reeșalonare a unui credit, care este încheiat, în urma neîndeplinirii obligației de plată de către consumator, între acesta și creditor prin intermediul unei agenții de recuperare a creanțelor, nu este încheiat „cu titlu gratuit”, în sensul dispoziției respective, atunci când, prin acordul menționat, consumatorul se angajează să ramburseze cuantumul total al acestui credit și să plătească dobânzi sau costuri care nu au fost prevăzute de contractul inițial în temeiul căruia a fost acordat creditul amintit.

Cu privire la prima întrebare

42 Prin intermediul primei întrebări, care trebuie analizată în al doilea rând, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 3 litera (f) și articolul 7 din Directiva 2008/48 trebuie interpretate în sensul că o agenție de recuperare a creanțelor care încheie, în numele unui creditor, un acord de reeșalonare a unui credit neachitat, însă care nu acționează în calitate de intermediar de credit decât cu titlu auxiliar, trebuie să fie considerată ca fiind un „intermediar de credit”, în sensul acestui articol 3 litera (f), și să fie supusă obligației precontractuale de informare a consumatorului, în temeiul articolelor 5 și 6 din directiva menționată.

43 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 3 litera (f) sus-menționat, este „intermediar de credit” o persoană fizică sau juridică care nu acționează în calitate de creditor și care, în cursul exercitării activității sale comerciale sau profesionale, în schimbul unui onorariu, care poate lua formă pecuniară sau orice altă formă de plată convenită, prezintă sau oferă consumatorilor contracte de credit, oferă asistență consumatorilor prin organizarea de activități pregătitoare privind contractele de credit sau încheie contracte de credit cu consumatorii în numele creditorului.

44 În consecință, o agenție de recuperare a creanțelor precum Inko, care acționează în numele unui creditor în vederea încheierii unui acord de reeșalonare a unui credit neachitat, în temeiul căruia consumatorul se angajează să ramburseze cuantumul total al creditului și să plătească dobânzi și costuri, trebuie să fie calificat drept „intermediar de credit” în sensul acestei dispoziții.

45 Litigiul principal privește aspectul dacă o agenție de recuperare a creanțelor precum Inko este obligată, în temeiul activităților sale în calitate de intermediar de credit, să comunice consumatorilor informațiile precontractuale menționate la articolul 6 din VKrG, care transpune în dreptul austriac articolul 5 din Directiva 2008/48.

46 În această privință, trebuie să se observe că un astfel de intermediar de credit este, în principiu, supus obligației precontractuale de informare a consumatorului prevăzute la articolele 5 și 6 din directiva menționată.

47 Cu toate acestea, conform articolului 7 prima teză din Directiva 2008/48, furnizorii de bunuri sau servicii care acționează cu titlu auxiliar în calitate de intermediari de credit nu sunt supuși obligației respective. În această privință, considerentul (24) al directivei menționate arată că se consideră, de exemplu, că furnizorii amintiți acționează cu titlu auxiliar în calitate de intermediari de credit în cazul în care activitatea lor în această calitate nu reprezintă scopul principal al activității lor comerciale sau profesionale.

48 Revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă, ținând seama de toate circumstanțele cauzei principale, în special obiectul principal al activității intermediarului de credit avut în vedere, se poate considera că acesta acționează cu titlu auxiliar în calitate de intermediar de credit, în sensul articolului 7 prima teză din directiva menționată.

49 În același timp, trebuie arătat că excepția, de care poate beneficia intermediarul de credit, de la obligația de a oferi informații precontractuale consumatorului nu este de natură să afecteze noțiunea „intermediar de credit”, în sensul articolului 3 litera (f) din Directiva 2008/48, ci are ca unic efect să excludă posibilitatea ca persoanele care nu acționează în calitate de intermediari decât cu titlu auxiliar să fie supuse obligației precontractuale de informare, prevăzută la articolele 5 și 6 din această directivă, celelalte dispoziții ale directivei menționate, în special articolul 21, referitor la anumite obligații ale intermediarilor de credit față de consumatori, rămânând aplicabile în privința persoanelor respective.

50 Această excepție nu are nici efectul de a afecta nivelul de protecție a consumatorului prevăzut de Directiva 2008/48.

51 În această privință, după cum a arătat în esență avocatul general la punctele 28-30 din concluzii, obligația precontractuală, prevăzută la articolele 5 și 6 din directiva menționată, de informare a consumatorului de către creditor și, după caz, de către intermediarul de credit contribuie la realizarea obiectivului, vizat la punctul 27 din prezenta hotărâre, de a asigura tuturor consumatorilor un nivel ridicat de protecție a intereselor lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 decembrie 2014, CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, punctul 21, precum și Hotărârea din 21 aprilie 2016, Radlinger și Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, punctul 61).

52 Or, după cum rezultă din articolul 7 a doua teză din directiva menționată, interpretat în lumina considerentului (24) al acesteia, excepția, prevăzută la articolul 7 prima teză din Directiva 2008/48, în ceea ce privește furnizorii de bunuri sau servicii care acționează cu titlu auxiliar în calitate de intermediari de credit nu aduce atingere obligației creditorului de a se asigura că informațiile precontractuale menționate la articolele 5 și 6 din directiva respectivă au fost primite de consumator.

53 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 3 litera (f) și articolul 7 din Directiva 2008/48 trebuie interpretate în sensul că o agenție de recuperare a creanțelor care încheie, în numele unui creditor, un acord de reeșalonare a unui credit neachitat, însă care nu acționează în calitate de intermediar de credit decât cu titlu auxiliar, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere, trebuie să fie considerată ca fiind un „intermediar de credit”, în sensul acestui articol 3 litera (f), și nu este supusă obligației precontractuale de informare a consumatorului, în temeiul articolelor 5 și 6 din directiva menționată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

54 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

1) Articolul 2 alineatul (2) litera (j) din Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului trebuie interpretat în sensul că un acord de reeșalonare a unui credit, care este încheiat, în urma neîndeplinirii obligației de plată de către un consumator, între acesta și creditor prin intermediul unei agenții de recuperare a creanțelor, nu este încheiat „cu titlu gratuit”, în sensul dispoziției respective, atunci când,

prin acordul menționat, consumatorul se angajează să ramburseze cuantumul total al acestui credit și să plătească dobânzi sau costuri care nu au fost prevăzute de contractul inițial în temeiul căruia a fost acordat creditul amintit.

2) **Articolul 3 litera (f) și articolul 7 din Directiva 2008/48 trebuie interpretate în sensul că o agenție de recuperare a creanțelor care încheie, în numele unui creditor, un acord de reeșalonare a unui credit neachitat, însă care nu acționează în calitate de intermediar de credit decât cu titlu auxiliar, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere, trebuie să fie considerată ca fiind un „intermediar de credit”, în sensul acestui articol 3 litera (f), și nu este supusă obligației precontractuale de informare a consumatorului, în temeiul articolelor 5 și 6 din directiva menționată.**

Semnături